

LA NOVA ANORMALITAT

A les 8 del matí d'un divendres qualsevol del 2020.

Palplantat davant del mirall veig la silueta d'una persona que se sap víctima. Exactament com el matí anterior continuo mirant, de fora cap a dins i de baix cap a dalt. D'una manera lenta però sense pausa, faig com una rutina que em ve de no sé on. Estranyament i meticulosament observo sempre en la mateixa direcció.

Agafó totes les puntes i les doblego com un llençol es plega. Faig un resum i acabo per concentrar-ho tot en un mateix punt, al cap.

Segurament he dormit malament, estic cansat i just comença el dia. Engego la tele i el rum-rum de sempre... de fa mesos. Torno al cúmul que tinc a la testa i penso en les víctimes... en totes. Com fer-les paleses, ordenar-les, tal com faig amb mi mateix, de fora cap a dins i de baix cap a dalt? Els hi vull un sentit. La tele continua murmurejant i m'adono de cop i volta que l'enamorament universal ha mort. Un endolciment que es veu tenia data de caducitat, de sobte, s'ha esfumat. Segurament ha estat l'efecte del pes de les ànimes sobre les ànimes. Continuo. Els peus descalços, i una mica adolorits...i tocant fort contra el terra. Em ve altre cop a l'esment que l'estat anormal que mitiga l'existència ha finit sobtadament. Les víctimes són sempre les primeres que, desencegades en veure's a sobre el resultat, reconeixen un passat molt poc real contra el món que les va veure néixer. La supervivència és una escola on s'aprèn ràpidament i on l'ordre pren un protagonisme aterridor. I s'esdevé que les contradiccions s'esvaeixen. Es perd la fe però es tira endavant.

Els cabells embullats dels tombs de la nit, com les normes, que afegides a les d'ara, dibuixen jeroglífics indesxifrables. Ens volen fer creure que són la via per a un món millor?

Les cames prou fortes. Obro la finestra i respiro profundament. Ventiló l'habitació, com cada dia, i faig fora les males olors. Prioritzo i, per tant, discrimino.

Com un soroll de fons, continuen parlant. Són paraules perdudes perquè no les sento. Discrimino i elimino.

El cor al pit... L'amor, definitivament, és un accident inexplicable que ens fa ensopegar dues, tres..., vint-i-cinc vegades en la mateixa pedra. Però continuem, oi? Una contradicció que perdura i que no es discrimina, tot i que

hauria de ser ventilada en un moment de clarividència. I seguim.
Em sento un rosec a la panxa. Aniré a fer cafè....

Maria Berga Vidal